

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. M. N.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2022 č. j. CPR-5197-10/ČJ-2022-930310-V234

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-37521-12/ČJ-2022-000022-SV ze dne 11. 2. 2022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou, ohledně vyrozumění právního zástupce žalobce o konání výsledku, ač tento zástupce předložil správnímu orgánu plnou moc k zastupování žalobce a sdělil, že chce být informován, až budou s žalobcem prováděny jakékoliv úkony. Díky interním chybám správního orgánu nebyl zástupce žalobce k výsledku přizván a toto pochybení není možné zhojit tím, že žalobce při výsledku uvedl, že přítomnost právního zástupce nepožaduje. Měl za to, že k výsledku nelze přihlížet, jelikož byl proveden nezákonně a je nutné výsledek opakovat. Žalobce dále namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, poukázal na další obdobné případy, ve kterých žalovaný překvalifikoval řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území.
3. V žalobě bylo dále namítáno, že správní orgány zcela nedostatečně odůvodnily dobu k vycestování, neboť doba 30 dnů je krátká, protože v případě podání žaloby žalobci zbyde pouze 20 dnů, během kterých bude muset vycestovat. Byl přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, nepřiměřená měla být jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění a doba k vycestování.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 30. 8. 2022 právní zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z jednání omluvil.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-37521-1/ČJ-2022-000022 ze dne 1. 2. 2022, podkladové materiály, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-37521-5/ČJ-2022-000022-SV ze dne 1. 2. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-37521-6/ČJ-2022-000022-SV ze dne 1. 2. 2022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-37521-12/ČJ-2022-000022-SV ze dne 11. 2. 2022, odvolání žalobce ze dne 15. 2. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-5197-10/ČJ-2022-930310-V234 ze dne 15. 7. 2022.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 2. 2022 v 10:15 hod. se na oddělení cizinecké policie dostavil cizinec vietnamské státní příslušnosti s žádostí o vyřešení svého pobytu v České republice. Svoji totožnost prokázal předložením cestovního dokladu č. x a lustrací bylo zjištěno, že se jedná o žalobce. V cestovním dokladu byl vylepený poslední cestovní výjezdní příkaz č. AKT0338365 vydaný Českou republikou od 18. 1. 2022 do 29. 1. 2022 pod č. j. KRPA-74883/ČJ-2021-000022. Bližší lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné povolení k pobytu v České republice, a proto je důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky, nebo zde neoprávněně pobývá.
9. Při výslechu účastníka správního řízení dne 1. 2. 2022 žalobce správnímu orgánu sdělil, že žádá přítomnost tlumočníka, jelikož nerozumí českému jazyku a nepožaduje přítomnost právního zástupce. Na území schengenského prostoru přicestoval poprvé v březnu roku 2017 na základě vízového styku za účelem zaměstnání. V roce 2019 se na měsíc vrátil do Vietnamu, naposledy na území České republiky přicestoval dne 24. 1. 2019 a od té doby již nevycestoval. Byl si vědom toho, že mu byla uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, toto rozhodnutí nerespektoval, protože neměl peníze a za každou cenu chce zůstat v České republice. Svou pobytovou situaci na území republiky žádným způsobem neřešil. Na policii se dne 1. 2. 2022 dostavil za účelem prodloužení výjezdního příkazu. Ve Vietnamu se může vrátit k rodičům. Uvedl, že vycestuje dobrovolně.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-37521-12/ČJ-2022-000022-SV ze dne 11. 2. 2022 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 12 měsíců. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 15. 2. 2022 odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
13. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci*

řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

15. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.* (odst. 1) *Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* (odst. 2)
16. Hlavní žalobní námitkou žalobce bylo to, že jeho právní zástupce pochybením správního orgánu prvního stupně nebyl přítomen výsledku dne 1. 2. 2022. Žalobce tuto výlučně procesní námitku uplatňuje samostatně, aniž by současně alespoň tvrdil jakýkoliv zásah do jeho hmotněprávní sféry, tedy vůbec neupřesňuje, jaký případný vliv by měla tvrzená procesní vada na (hmotněprávní) zákonnost rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce dokonce neuvádí ani to, že by v jeho případě skutečně správní orgán během výsledku položil sugestivní, kapciózní, nesrozumitelnou či jinak nevhodnou otázku, nebo naopak žalobci neumožnil uplatnit některá důležitá tvrzení, či se ho nezeptal na některé konkrétní podstatné okolnosti, natožpak aby žalobce uváděl, jaký vliv by měla taková konkrétní pochybení při vedení výsledku na výsledek správního řízení. Žalobce sice tvrdí, že by jeho výsledek měl být proveden znovu, avšak neuvedl, proč by takovýto výsledek měl být pro žalobce přínosný, případně, jaké otázky chtěl žalobci klást, ani dodatečně neuplatňuje tvrzení, jež by byla odpovědi na tyto otázky, ani neuvádí, jak by odpovědi na tyto blíže nespecifikované otázky ovlivnily konečné rozhodnutí ve věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 41/2018 – 39 ze dne 10. 10. 2019). Navíc z protokolu o daném výsledku vyplývá, že pracovník žalovaného provádějící výsledek nebránil žalobci, aby mu na závěr výsledku, poté, co byly vyčerpány dotazy žalovaného, uvedl další skutečnosti. To ovšem žalobce neučinil a soud zejména musí poukázat na to, že z výsledku je zřejmé, že žalobce přesně věděl, jaké otázky jsou mu pokládány, a přesto na konkrétní dotaz správního orgánu prvního stupně odpověděl, že nepožaduje přítomnost svého právního zástupce, kdy tuto skutečnost stvrdil svým podpisem.
17. Již z těchto skutečností je zřejmé, že soud nemohl na základě dané žaloby konstatovat pochybení žalovaného či správního orgánu prvního stupně, které by mohlo mít dopad do hmotněprávní sféry žalobce. Ochrana procesních práv slouží v konečném důsledku k ochraně práv hmotných, jejichž zkrácení ovšem žalobce vůbec netvrdil a již jen z toho důvodu nemůže být jeho žaloba v tomto bodě úspěšná.
18. Nad rámec nutného odůvodnění zdejší soud dodává, že dle zákona o pobytu cizinců, při výsledku účastníka řízení může jeho zástupce uplatnit pouze námitku podjatosti úřední osoby, námitku, že otázka nebyla položena jasně a srozumitelně bez předstírání klamavých a nepravdivých okolností nebo v ní bylo naznačeno, jak na ni odpovědět, popřípadě účastníku řízení doporučit, aby na položenou otázku neodpovídal, po skončení výsledku účastníka řízení nebo svědka správní orgán umožní účastníku řízení nebo jeho zástupci vyjádřit se k jeho obsahu. Žalobce však v žalobě netvrdil, že by došlo k výše uvedeným pochybením, nebo že by se jeho právní zástupce chtěl více vyjádřit k obsahu výsledku, či by mu býval doporučil na některé otázky neodpovídat. Žalobní námitku ohledně neúčasti právního zástupce žalobce u výsledku dne 1. 2. 2022, tak zdejší soud shledal nedůvodnou zejména proto, že žalobce neuvedl jakýkoliv hmotněprávní přesah daného procesního pochybení do zákonnosti rozhodnutí žalovaného, a také proto, že sám žalobce žalovanému sdělil, že nepožaduje přítomnost svého právního zástupce u svého výsledku.

19. Ze správního spisu je také zřejmé, že plná moc udělená právnímu zástupci je v chronologicky řazeném správním spise založená až za protokolem o výsledku účastníka správního řízení, za žádostí o závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince a za závazným stanoviskem ev. č. ZS53067 ze dne 1. 2. 2022. Dle správního spisu se tedy jeví, že plná moc byla správnímu orgánu předložena až po provedení pohovoru. Tomuto sledu událostí také nasvědčuje znění úředního záznamu č. j. KRPA-37521-1/ČJ-2022-000022 ze dne 1. 2. 2022, ze kterého vyplývá, že se na oddělení cizinecké policie v 10:15 hod. dostavil cizinec s žádostí o vyřešení svého pobytu v České republice, kdy soudu je z jeho činnosti v obdobných řízeních známo, že pokud se cizinec dostaví na cizineckou policii s právním zástupcem, tak je tato skutečnost uvedena již v tomto prvotním úředním záznamu. Žalobce navíc svá tvrzení žádným způsobem neprokázal, nenavrl žádné důkazy, ani výslech případných svědků, zdejší soud tak vycházel z informací, které jsou obsaženy ve správním spise, kdy ze správního spisu nevyplývalo žádné pochybení správního orgánu.
20. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného se zcela odchyluje od běžné praxe správních orgánů, čímž došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Žalobce k tomuto poukázal na tři rozhodnutí žalovaného z roku 2017, kdy jejich obsah citoval v žalobě. K dané námitce zdejší soud uvádí, že žalobce nedoložil soudu kompletní rozhodnutí z roku 2017, ale pouze vybrané citované pasáže, kdy není možné zcela ověřit, zda se jednalo o identické situace. Navíc z textu dvou přiložených citací je zřejmé, že se v případě cizinců jednalo o porušení ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, nikoliv ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců jako tomu je v případě žalobce. Dle soudu je postup správních orgánů naopak zcela v souladu se zásadou legitimního očekávání, neboť žalobci byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-74883-11/ČJ-2021-000022-50 ze dne 26. 3. 2021 uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, kterou však žalobce nerespektoval, a proto mu v posuzovaném případě bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť mařil rozhodnutí správních orgánů. Nejedná se tedy o obdobný případ těm, které žalobce citoval v žalobě, neboť v těchto případech se jednalo buďto o první porušení právních předpisů, nebo o zájmu cizinců, aby na území pobývali legálně a neporušovali tak právní předpisy České republiky.
21. Žalobce považoval odůvodnění doby stanovené k vycestování za nedostatečné. Soud této námitce nepřisvědčil, dobu stanovenou k vycestování určil správní orgán prvního stupně v dostatečné délce. Důvodem pro takto stanovenou dobu bylo, že žalobce má platný cestovní doklad (kterým se prokázal policii) a možnost cestování v souvislosti s postupným uvolňováním hranic v rámci opatření spojených s nemocí Covid-19. Žalobce oproti tomu neuvedl žádné konkrétní překážky, které by mu znemožňovaly vycestovat v třicetidenní lhůtě (případně dvacetidenní), resp. co konkrétně potřeboval před svým odjezdem učinit (které své záležitosti uspořádat). V případě, že se skutečně vyskytnou oprávněné důvody, pro které nemůže vycestovat, tak může požádat o vízum strpění, či o stanovení nové doby k vycestování.
22. Zdejší soud má také za to, že přijaté řešení odpovídá případu žalobce a není nepřiměřené. Žalobce sice skutečně spolupracoval se správním orgánem, jednalo se o nelegální pobyt pouze v řádu několika hodin, ale je také zřejmé, že žalobce nerespektoval rozhodnutí č. j. KRPA-74883-11/ČJ-2021-000022-50, kterým mu byla uložena povinnost opustit území, navíc z jeho výsledku je zřejmé, že nemá v plánu z území České republiky vycestovat, ani svou pobytovou situaci jakkoliv řešit. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 12

měsíců považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně